

CHƯƠNG 34

Công Lực Đã Cùng

S

ư bá đây chính là Ngộ Quả hòa thượng Võ Lâm Chí Tôn, sau khi xuất gia đã trở thành sư đệ của Ngộ Nhân hòa thượng.

Trong tình trạng này Đường Thế Dân cảm thấy không cần phải hiện thân ra làm gì, vì đám người này không có ai đáng cho chàng phải ra tay hành thủ.

Lúc ban sơ Hồng Tiểu Ngọc từng yêu thương Đường Thế Dân tha thiết vì chàng mà nàng đành khước từ cuộc hôn nhân của con trai Giản Bá Tu.

Nhưng giờ thì trái lại, chàng đã trở thành một kẻ cường thù của Hồng Tiểu Ngọc rồi, bởi vì chàng đứng về phía Đại Hành Quyết, hung thủ đã diệt thân phụ nàng.

Người đàn bà áo đen u sầu nói:

- Hồng Tiểu Ngọc. Con là con gái, sự hiểm ác, gian trá chốn giang hồ không thích hợp gì đối với con đâu, sau khi mọi việc xong xuôi con hãy theo mẹ trở về Hứa Châu sống với cảnh nhàn nhã thanh tịnh là hay hơn.

Hồng Tiểu Ngọc cắn răng nói:

- Phong Bảo vốn là sự nghiệp bao nhiêu công lao khó nhọc của thân phụ, có lẽ nào...

Người đàn bà than thở:

- Con ơi! Hiện nay may là ta còn sống sót lại trên cõi đời, để ăn ở cho hết cái mạng già này là quý hóa lắm rồi, còn muốn cạnh tranh hùng bá giang hồ làm gì.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Tứ đại Bảo oai hùng miền Bắc từ bấy nhiêu lâu nay, nay thế nào cũng không thể...

Người đàn bà áo đen thở dài:

- Đây là chuyện quá khứ. Sau khi chuyện này đồn đãi ra chốn giang hồ thì tứ đại Bảo còn cất đầu dậy nổi hay sao? Thanh danh không bị hủy diệt đi rồi à? Lại nữa Phụng Hoàng trang dù đã tiêu hủy, nhưng thanh danh vẫn còn chói ngời trong chốn võ lâm, và chúng ta cũng không thể nào từ chối cái trách nhiệm năm xưa được.

Những lời của người đàn bà thốt ra làm cho Hồng Tiểu Ngọc ngơ ngác im lặng luôn.

Trong bụi cây rậm lá Đường Thế Dân ẩn núp nghe rõ những lời của người đàn bà áo đen, chàng ngấm ngấm ca ngợi chuyện đại nhân đại nghĩa này.

Người đàn bà áo đen tiếp:

- Chắc con cũng đã biết qua rồi. Năm xưa cũng tại vì Phụng Hoàng Song Hiệp được quyền bí thư võ công tuyệt thế của giang hồ mà mang lấy tai vạ vào mình, còn tứ đại Bảo chỉ là tự rước lấy họa vào thân, mệnh trời như thế, nhân quả tuần hoàn làm sao tránh khỏi. Con đây là đứa con yêu quý của mẹ thì làm thế nào mẹ không lưu tâm tới vận mệnh tiền đồ của con được.

Những lời này rất có ý nghĩa, không phải là một phụ nhân tầm thường mà thốt ra được.

Hồng Tiểu Ngọc chột nói lớn:

- Mẹ. Nếu sư bá điều đình cùng Đại Hành Quyết không xong thì chắc chắn đối phương sẽ mạnh tay đối với chúng ta, chừng đó mẹ tính như thế nào?

Trầm ngâm một lúc người đàn bà áo đen nói:

- Nếu sự tình quả thật xảy ra như thế, thì tuy chúng ta đứng về phía phi nghĩa, song không có con đường nào sống khác hơn bắt buộc phải ứng phó với họ chứ biết sao.

Hồng Tiểu Ngọc hớn hở:

- Con rất khâm phục sáng kiến của mẫu thân.

Đến đây tâm tình của Đường Thế Dân cảm thấy rất là mâu thuẫn.

Qua những lời của người đàn bà áo đen chàng cũng cảm thấy quý trọng, nhưng nghĩ tới cả Phụng Hoàng trang bị thảm tử năm xưa thì chàng nghĩ nhất định những kẻ thủ phạm nào có nhúng tay vào máu đều phải bị giết chết một cách thê thảm giống như họ đã làm vậy.

Huống hồ mãi tới nay tứ đại Bảo còn tạo ra nhiều huyết án tày trời làm sao dung tha cho được.

Mọi việc yên xong thì trời đã sáng.

Ngoài Công Tôn Long và một số cao thủ hữu hạng được mang trở về, còn lại tất cả tử thi chôn tại chỗ.

Một tên đầu mục tiến lên cung tay trước mặt người đàn bà áo đen:

- Kính xin phu nhân ban cho chỉ thị, nay mọi việc tại sân trường này đã xong xuôi.

Người đàn bà áo đen trầm ngâm một lúc nói:

- Hãy đưa mấy cái thi thể lên xe trở về rồi lo chuyện chôn cất.

Tên đầu mục vâng dạ, rồi tháo lui lo công chuyện.

Đường Thế Dân nhìn thấy xa xa có sẵn hai cỗ xe, chắc là để chứa xác chết trở về Bảo.

Mọi chuyện yên xong, bấy giờ người đàn bà áo đen mới lên chiếc kiệu cùng đám võ sĩ rời khỏi sân trường.

Sân cỏ Phụng Hoàng trang trở lại với hoang vu tịch mịch.

Đường Thế Dân thở dài một tiếng:

- Vậy thì ta cũng nên lui...

Kế đó chàng phóng mình ra khỏi Phụng Hoàng trang.

oOo

Đường Thế Dân trở về khách điểm nghỉ được nửa buổi, thức dậy dùng cơm trưa. Chàng lại nghỉ thêm một chập nữa là trời đã chiều.

Đường Thế Dân tiếp tục ăn buổi cơm tối do tên tiểu nhị dọn ra. Ánh đèn phản chiếu trên gương mặt chàng tuấn tú như ngày nào.

Giờ phút này bên ngoài thật là náo nhiệt, song Đường Thế Dân lặng lẽ ngồi nhấp rượu đơn độc trong phòng.

Vừa cạn chung rượu thứ ba, chợt tên tiểu nhị tiến vào phòng trình chàng một mảnh giấy:

- Xin công tử đọc xem.

Đường Thế Dân quét mắt đọc qua thì thấy trên mảnh giấy viết mấy chữ ngoằn ngoèo như sau:

"Hãy mau đến ngôi nhà hoang, chớ có trễ nải hồng tất cả".

Phía dưới không có chữ ký, cũng chẳng biết đó là dòng chữ của nhân vật nào cả.

Đường Thế Dân gấp rút hỏi tên tiểu nhị:

- Ai trao cho ngươi mảnh giấy này?

Tên tiểu nhị đáp:

- Một thiếu nữ đưa qua phòng bảo trao lại cho công tử.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

- Thôi được, ngươi hãy lui ra.

Tên tiểu nhị ứng thanh rồi tháo lui ra ngoài.

Đường Thế Dân cau mày nghĩ ngợi:

- Mảnh giấy này của ai? Nàng thiếu nữ kia là ai? Đinh Hương? Ngoài nàng ra thì hiện tại đâu còn ai lui tới với mình.

Nhưng tại sao chữ viết của Đinh Hương như thế này?

Sau cùng Đường Thế Dân quyết định chẳng quản điềm dữ hay điềm lành, cũng phải tới đó rồi sẽ hay.

Chàng chỉnh đốn lại y phục, tay cầm Truy Hồn kiếm ung dung rời khỏi khách điếm tiến thẳng tới ngôi nhà hoang.

Chỉ vì một loạt chuyện quái quỷ diễn ra khiến cho Đường Thế Dân lúc nào cũng canh phòng nghiêm ngặt dù võ công lẫn kiếm pháp của chàng hiện nay cao thâm đến không thể nào tưởng tượng được.

Chốc lát, chàng đã tới ngôi nhà hoang, đứng ngoài chờ đợi.

Thật lâu vẫn chưa thấy động tĩnh chi cả.

Đường Thế Dân đứng trước ngôi nhà hoang mà không tiến vào, đồng thời vận thánh lực tinh vi lắng nghe cho rõ.

Theo như lúc trước đây là chàng đã tự xô cửa bước vào trong rồi, song lần này thì khác.

Bởi chàng nhớ sự quỷ quyết trong chốn giang hồ mấy lúc gần đây khiến chàng không thể tự phụ vào kiếm pháp thần kỳ của mình được.

Gần nửa giờ sau đó.

Chợt thấy một chiếc bóng thoáng hiện ra.

Nhìn chiếc bóng này bất giác trong lòng Đường Thế Dân rúng động lên.

Vì chiếc bóng chính là Vong Mạng lão nhân.

Chỉ nghe Vong Mạng lão nhân buông trầm:

- Sao đây, bằng hữu lão phu chờ thiếu hiệp cũng lâu rồi!

Đường Thế Dân tiến bước lên rồi lại ngưng.

Chàng không thể phân biệt Vong Mạng lão nhân này là giả hay là thật.

Lần trước chàng đã bị lừa suýt toi mạng, lần này đã có bài học không ngoan đâu có dễ dàng gì hại chàng.

Sau cùng chàng hỏi:

- Bằng hữu kia là ai?

Vong Mạng lão nhân đáp:

- Chính là người của mình.

Nghe giọng nói thì quả thật là Vong Mạng lão nhân.

Đường Thế Dân lại tiến thêm vài bước, nhưng bất giác thân hình rúng động.

Chàng dừng bước lại lần nữa.

Chỉ vì chàng nhớ trước đây mấy hôm đồng bọn của chàng đã từng căn dặn ngoài chàng và Đinh Hương để mặt thật còn bao nhiêu đều hóa trang ra hình dạng khác.

Hiện giờ Vong Mạng lão nhân lại giữ bộ mặt nguyên vẹn, điểm này có chỗ quái dị rồi.

Tâm niệm của chàng thay đổi chớp nhoáng, càng đề cao cảnh giác hơn trước nữa.

Chàng chậm rãi hỏi:

- Bằng hữu là những vị nào đây?

- Là những vị đã từng chung sanh tử với chúng ta.

- Vậy thì Vong Mạng tiền bối hãy xuống đây để cùng tại hạ trò chuyện có điều quan trọng.

Vong Mạng lão nhân đảo mắt một vòng buông trầm:

- Đường thiếu hiệp hãy vào trong nhà bàn chuyện đứng ngoài có điều bất tiện cho chúng ta.

Đường Thế Dân trầm mặt xuống:

- Song chuyện này rất khẩn cấp có liên hệ vô cùng.

- Khẩn cấp như thế nào đây?

- Tại hạ vừa mới gặp...

Nói tới đây Đường Thế Dân làm bộ đưa mắt nhìn chung quanh như coi có ai ẩn nấp rình nghe chuyện hay không.

Vong Mạng lão nhân cau mày:

- Thiếu hiệp gặp ai đây?

- Đại Hành Quyết? Chính thống.

- Sao đây. Đại Hành Quyết chính thống à?

Trong giọng nói của Vong Mạng lão nhân âm thanh rất là kinh khủng.

Đường Thế Dân thần bí:

- Đúng như vậy?

Vong Mạng lão nhân lộ vẻ bất bình thường:

- Hiện giờ Đại Hành Quyết đang ở đâu? Hẳn có nói gì hay không?

Đến đây Đường Thế Dân vô cùng kinh dị trước cái cử chỉ quái lạ của Vong Mạng lão nhân.

Hơn nữa chàng cũng vừa phát giác thanh âm giọng nói của lão ta có phần lạ hơn Vong Mạng lão nhân hôm nọ.

Mặt nữa, tại sao Vong Mạng lão nhân nghe tới danh hiệu Đại Hành Quyết có vẻ như kinh hãi vô cùng.

Tại sao vậy?

Một hoài nghi càng tăng trưởng trong lòng của Đường Thế Dân.

Song chàng vẫn với bộ mặt lầm lì làm như nghiêm trọng vô cùng, để đánh lừa kẻ địch.

Chàng chợt hỏi:

- Đinh Hương đã tới chưa?

Vong Mạng lão nhân đáp:

- Đến rồi. Đang ở trong căn nhà hoang này.

Đường Thế Dân lại nghĩ thêm một điểm khác.

Đó là tại sao Đinh Hương tới rồi mà không chịu ra đây đón tiếp chàng.

Chàng lại tiếp:

- Chuyện của Đinh Hương nay đã sắp xếp xong chưa?

Hơi ngập ngừng rồi Vong Mạng lão nhân ngạc nhiên:

- Công việc à? Việc gì của nàng nữa?

Đường Thế Dân chấn động lên:

- Đinh Hương chẳng phải đi mời Thiên Ngoại Tổ Nữ lo đối địch với bọn kia hay sao?

Vong Mạng lão nhân như lấy làm quái dị lắm, ngưng đi một chập lão ta mới ngập ngừng:

- À, thì ra như thế. Nàng đã mời được Thiên Ngoại Tổ Nữ rồi.

- Thiên Ngoại Tổ Nữ đang ở đâu?

- Ở trong nhà hoang này đây, mọi người chờ thiếu hiệp tới xong xuôi là hành động ngay.

Đến đây Đường Thế Dân hoàn toàn đã hiểu nội vụ rồi.

Tinh thần chàng theo đó căng thẳng lên cực độ.

Quả tình Vong Mạng lão nhân này là Vong Mạng lão nhân giả hiệu mà thôi.

Thứ nhất, Thiên Ngoại Tổ Nữ đã chết từ đêm qua tại Phụng Hoàng trang đâu còn nữa để hiện diện nơi này.

Kể đó Đinh Hương thì lo phụ trách việc mai táng Thiên Ngoại Tổ Nữ làm thế nào tới chốn này như vậy.

Điều này có lẽ chỉ vì đối phương không được hay tin nên mới hớ hênh đến thế.

Hiển nhiên ngôi nhà hoang này chính là địa bàn cạm bẫy dụ chàng sa vào lưới của chúng.

Mặc dù vậy, bề ngoài của Đường Thế Dân vẫn hòa hoãn như thường. Chàng nghiêm giọng:

- Vậy thì xin mời Vong Mạng lão tiền bối xuống đây. Đại Hành Quyết chính thống có chuyện khẩn cấp nhắc với lão tiền bối.

Vong Mạng lão nhân do dự:

- Thiếu hiệp không thể lên đây nói chuyện à?

Đường Thế Dân làm bộ gấp rút:

- Vong Mạng lão tiền bối, đây là chuyện riêng của lão tiền bối đâu có thể để cho mọi người biết được. Chúng ta nói xong rồi sẽ vào đây cũng chẳng muộn gì.

Vong Mạng lão nhân như suy nghĩ một chút gật đầu:

- Thôi được.

Ứng thanh câu đó rồi Vong Mạng lão nhân từ trên nhà phóng xuống đứng cách Đường Thế Dân chừng một trượng.

- Quả có chuyện thần bí như thế sao Đường thiếu hiệp?

Đường Thế Dân đã nhận định rõ ràng nên trầm mặt xuống làm như sắp thốt ra những lời gì quan trọng lắm.

Giọng chàng bí mật:

- Vong Mạng lão tiền bối. Đây quả thật là một chuyện báo thù cực kỳ quan trọng, mà không thể nào tiết lộ ra ngoài được.

Miệng thì nói chân chàng tiến tới làm như chỉ cho một mình Vong Mạng lão nhân nghe thôi.

Lúc đó chàng chỉ còn cách Vong Mạng lão nhân chừng nửa trượng.

Bất giác Vong Mạng lão nhân như kinh hãi tháo lui trở lại mấy bước kích động:

- Chuyện báo thù như thế nào. Hãy nói nghe xem.

Đường Thế Dân vờ như chẳng thấy cứ tiến tới gần hơn rồi chợt cười khi lên:

- Ha ha... phép thay hình đổi dạng của các hạ kể cũng rất tinh vi đấy.

Vong Mạng lão nhân như rúng động:

- Ô, chuyện gì...

Song liền đó một tiếng ré thảm khốc nổi lên từ nơi cửa miệng của Vong Mạng lão nhân.

- Chao ôi!

Thủ pháp của chàng thi triển lạ hơn làn sét trên mây.

Trên vai Vong Mạng lão nhân đã tuôn máu đào ròn ròn.

Đang lúc xuất kỳ bất ý, thanh Truy Hồn kiếm trong tay của Đường Thế Dân đã điểm tới.

Chiều này là Truy Hồn Nhất Kiếm hiểm độc không thể nào tưởng tượng được dù cho bậc kỳ nhân cũng không sao chống đỡ kịp.

Nên Vong Mạng lão nhân bị chém trúng nơi vai một vết khá sâu.

Vong Mạng lão nhân tay kia bịt vai máu chảy xối xả, thần tình khẩn trương tột độ:

- Đường Thế Dân, ngươi... ngươi định làm gì... lão phu vậy?

Đường Thế Dân lạnh như nhà mồ:

- Chẳng có gì, chỉ bắt buộc ngươi phải hiện nguyên hình coi ngươi là nhân vật nào?

Vụt!

Một đạo chớp phong nặng như núi lở ào tới vị trí Đường Thế Dân, dĩ nhiên nhắm vào yếu huyệt.

Trong thân pháp Di Hình Đồ, Đường Thế Dân lắc mình một cái là đã như ma mị đứng chỗ khác.

Lẹ hơn làn chớp Đường Thế Dân lại đưa ra chiêu Truy Hồn Nhị Kiếm thần bí vô song.

Lại một tiếng rú nổi lên.

Bên hông trái của Vong Mạng lão nhân thủng thêm một lỗ máu chảy lênh láng.

Thanh thần kiếm của Đường Thế Dân chưa thu hồi lại như làn chớp điểm ngay ngực đối phương.

Trong khi người kia đã tựa lưng vào vách tường hải hùng cực độ, còn toàn thân thì nhuộm máu.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Đứng giấu nữa, các hạ quả thật là ai?

Người bị thương giả Vong Mạng lão nhân run run:

- Thiên Diện Khách!

Đường Thế Dân rúng động nhưng đã cười khà:

- Ha ha... Thiên Diện Khách. Người cũng có ngày này nữa hay sao. Nay hãy nhận tội cho mau.

Thiên Diện Khách chính là người giả dạng Vong Mạng lão nhân thở hào hển:

- Đường Thế Dân. Nay người chuẩn bị đối phó với lão phu như thế nào?

Giọng nói của Đường Thế Dân trầm trầm như quỷ mị:

- Đối phó như thế nào à? Chẳng có gì lạ cả, nay các hạ đã có cái biệt tài về cách thay hình đổi dạng, lại còn mô phỏng theo giọng nói của người, đó là nhờ nơi bàn tay và chiếc lưỡi. Vậy thì trước nhất ta chặt đứt hết hai cánh tay người để không còn cái trang được nữa, sau đó ta cắt lưỡi người để chẳng còn bắt chước giọng nói của người khác, gây huyết sát cho giang hồ. Người đã nghe rõ rồi chứ.

Thiên Diện Khách run run:

- Đồ người dám hành động.

Đường Thế Dân cười lớn:

- Có gì lại không dám. Bằng hữu. Thôi đừng để phí mất thời giờ, hãy mau mau nói rõ tội trạng của mình trước giờ lâm chung.

Liền đó có bốn chiếc bóng từ trong ngôi nhà hoang bắn xuống sân trường.

Bọn chúng vừa đặt chân tới đất là đã chia nhau vây chặt lấy Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân đã trông thấy song chẳng cần quay người lại, chỉ điểm nhẹ một cái.

Lưỡi kiếm đang ở giữa ngực của Thiên Diện Khách liền đâm thẳng vào.

Liền đó tiếng ré kinh hồn nổi lên.

Thiên Diện Khách run lên bần bật, máu từ nơi ngực phun ra thành vòi hết sức ghê rợn.

Phía sau lưng Đường Thế Dân giọng nói người biên thù nổi lên tợ sấm:

- Tiểu tử, Nay người có chịu thu hồi kiếm lại hay phải chết.

Cùng trong lúc đó.

Chao ôi!

Tiếng thê thảm lại nổi lên trong sân trường.

Tức thì một trong bốn người té quy xuống giãy giụa chết liền tại trận.

Còn lại ba người kia phóng qua phía khác.

Không cần nghĩ ngợi Đường Thế Dân cũng đủ rõ chính người của chàng đã tới nơi rồi.

Chàng liền dùng chân đạp ngã Thiên Diện Khách ra để thu hồi thanh kiếm lại.

Chao ôi. Chao ôi!

Một loạt ba giọng ré kinh hoàng chấn động khắp cả sân trường.

Đường Thế Dân quay mình lại nhìn.

Trước nhất chàng thấy bốn tử thi bày ra dưới mặt đất.

Đó là bọn cao thủ vận theo lối biên thù.

Đứng gần đó là một thiếu nữ vẻ mặt xinh tươi.

Nàng chính là Đinh Hương.

Đường Thế Dân khích động:

- Đinh Hương. Hiền muội tới đây bao giờ.

Đinh Hương đáp:

- Tiểu muội vừa mới đến.

Đường Thế Dân tiến lại thò tay xách lấy thân hình của Thiên Diện Khách lên.

Bây giờ mới thấy hãn hiện nguyên hình. Thì ra, đó là một gã trung niên mặt mũi cực kỳ hiểm ác.

Hắn đã chết đi từ bao giờ rồi.

Chợt thấy còn một tên đứng dậy, Đường Thế Dân lại xách hắn lên xem thế nào.

Đây là một người tuổi trạc trung niên, mặt mày gian xảo vô cùng.

Đinh Hương cười:

- Bằng hữu. Nay có thể khai rõ lai lịch cho bọn ta biết hay chưa.

Gã trung niên mặt mày gian xảo này vẫn còn cứng đầu, buông trầm giọng xuống:

- Nàng muốn biết lai lịch ta à?

Đinh Hương gật đầu:

- Đương nhiên là như thế. Dưới tay của bản cô nương không thêm giết những kẻ vô danh tiểu tốt.

Da mặt người trung niên mặt mày gian xảo ấy co rúm lại trông càng hiểm ác lạ thường. Hắn nghiêng răng kèn kẹt:

- Người giết lão phu đây người có biết hậu quả gì hay không?

Đinh Hương bĩu môi:

- Hậu quả à? Chỉ bất quá ta tốn một cỗ quan tài cho người chui vào đó, vậy là xong.

Người trung niên mặt mày gian xảo nổi giận:

- Hừ. Tiện tỳ, người có biết ta đây là ai không lại dám dùng lời đại ngôn như thế?

Đinh Hương lãnh đạm:

- Nếu người không phải là bọn tay sai thuộc hạ của bọn tứ đại Bảo thì cũng là một tên ngu si, đại đột tới đây để chết thay cho chúng chứ còn gì nữa.

Người trung niên mặt mày gian xảo hừ lạnh:

- Chớ có hàm hồ, bản chức đây là vị Đại hộ pháp của Hóa thân giáo, danh hiệu Dung Hóa Khách. Bọn người dám động tới một cọng lông của bản chức sẽ trông thấy hậu quả của nó.

Đinh Hương chợt trừng cặp mắt to đem thăm như vòm trời đêm lên nhìn Dung Hóa Khách sững sốt.

Khẽ bảo nàng buông lạnh:

- Thế là người đây là vị hộ pháp của Hóa thân giáo hay sao. Thật là thất lễ.

Chợt nghe Đường Thế Dân cất giọng khích động cùng cực:

- Đinh Hương, thủ phạm giết chết Tiên Viên Công chính thật là hắn chứ không còn là ai nữa.

Đồng thời sát khí mờ trời bốc trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Đường Thế Dân.

Chàng dẫn mạnh tiếng:

- Dung Hóa Khách. Các hạ dám thừa nhận hay sao?

Dung Hóa Khách hầm hừ:

- Có gì lại không dám. Bản chúc vào chốn Trung Nguyên này với chủ đích là dạy kẻ phản giáo một bài học lưu lại ngàn năm. Bản chúc đã làm tại sao lại chối.

Đường Thế Dân cười nhạt một tiếng, tia mắt phóng ra thứ hàn quang khiếp người.

Chàng nghiêng rằng:

- Vậy thì chắc chắn ngươi phải chịu đền tội ác.

Đinh Hương hỏi:

- Các hạ nói rằng thừa lệnh thi hành giết kẻ phản giáo à?

- Đúng vậy!

- Thế tại sao các hạ còn đi làm tay sai cho bọn tứ đại Bảo?

Dung Hóa Khách cao giọng:

- Tiền Viên Công phản lại Hóa thân giáo, là do nơi bọn ngươi xúi bẩy, vì vậy bản giáo hợp cùng tứ đại Bảo diệt trừ những kẻ thù chung, điều này rất là đạo nghĩa.

Đường Thế Dân hừ lạnh:

- Hừ, kẻ thù chung, ngươi nói sao nghe êm tai như vậy.

Rộp!

Theo đó có tiếng ré xen lẫn vào.

Dung Hóa Khách đã bị Đường Thế Dân bẻ gãy lia một cánh tay buông thõng xuống, mặt co rúm lại vì đau đớn.

Bình!

Đường Thế Dân chưa chịu dừng tay, đưa ra nửa chưởng, thân hình của Dung Hóa Khách bay bổng ra ngoài bốn trượng rớt trở xuống đất như cánh diều đứt dây.

Hắn cứ rên la mãi không thôi.

Đinh Hương lắc mình theo lạnh trầm bảo:

- Hãy nghe cho rõ đây: Tiền Viên Công vốn là sư thúc của ta. Ngươi dám cả gan hạ sát người, thì hôm nay phải đền mạng. Ta trả mối thù ở trên mình ngươi đây.

Nói dứt Đinh Hương khe khẽ giở chân lên nhắm ngay giữa ngực Dung Hóa Khách đập một cái.

Trong một tiếng rống lồng lộng, máu từ nơi cửa miệng cầu Dung Hóa Khách trào ra.

Bộ ngực của hắn bị bàn chân của Đinh Hương đạp bung cả lồng xương ra ngoài đồng thời dẹp xuống.

Hắn uốn éo thân mình một lúc rồi im đi.

Dĩ nhiên là Dung Hóa Khách đã chết đi rồi.

Đường Thế Dân hầm hừ:

- Chết bằng cách này cũng là một hình phạt hết sức nhẹ nhàng đối với những tội ác tày trời của hắn.

Lời chàng chưa kịp chấm dứt.

Thình lình một giọng già dặn quen thuộc nổi lên:

- A di đà phật!

Liền đó đã thấy một chiếc bóng loạng choạng tiến vào sân trường.

Đinh Hương và Đường Thế Dân đưa mắt nhìn kỹ lại thì nhận ra đó là Ngộ Nhân hòa thượng.

Đường Thế Dân cau mày:

- Quả thật đại lão hòa thượng này như cái bóng âm hồn không tan, chúng ta đi tới đâu lão ta theo tới đó.

Giọng nói của chàng rất thấp định chỉ một mình Đinh Hương nghe mà thôi.

Song thính lực của Ngộ Nhân hòa thượng đã đến cõi tinh vi nên nghe rất rõ ràng.

Lão hòa thượng cao giọng:

- Ha ha... thí chủ mắng chửi kẻ thu hành như bần tăng là can tội cùng trời đất.

Nháy mắt Ngộ Nhân hòa thượng quét mắt nhìn qua sân trường một cái rồi cau mày lại.

Lão hòa thượng niệm Phật một tiếng nói:

- Phật vốn từ bi. Nay lại bỏ đi hết năm mạng người nữa rồi.

Nói xong Ngộ Nhân hòa thượng tiến tới ngồi dựa vào cánh cửa ngôi nhà hoang.

Đường Thế Dân bước tới hỏi:

- Đại sư phụ hiện thân nơi đây chẳng hay có điều gì chỉ giáo chúng tại hạ hay chăng?

Ngộ Nhân hòa thượng chợt buông trầm:

- Cuộc sát kiếp này đến tối nay là chấm dứt.

Lời này khiến cho Đường Thế Dân khe khẽ sửng sốt lên:

Chàng hỏi lão hòa thượng:

- Đại sư phụ, lời của sư phụ vừa rồi có ý nghĩa gì đây?

Ngộ Nhân hòa thượng không có đáp câu hỏi của Đường Thế Dân mà chỉ nhìn qua Đinh Hương:

- Nữ thí chủ, phải chăng nhân vật thần kỳ Đại Hành Quyết sắp hiện thân ra giải quyết trận đại chiến này chăng?

Đinh Hương nghiêm lạnh:

- Đúng như vậy, nhân vật Đại Hành Quyết có thể xuất hiện trong những giờ phút tới đây, nếu bốn tử đại Bảo đã tề tụ đến đây đông đủ.

Đại Hành Quyết xuất hiện.

Điều này khiến cho trong lòng của Đường Thế Dân phấn chấn vô cùng.

Bấy lâu nay chàng và Đinh Hương chỉ làm vai trò Đại Hành Quyết giả mạo để thực hiện những cuộc báo thù cho dựng chàng là Phụng Hoàng trang chủ.

Giờ Đại Hành Quyết chính thống bắt đầu xuất hiện quả thật là ước nguyện của chàng.

Chàng cũng muốn biết nhân vật Đại Hành Quyết là người như thế nào mà võ công thần kỳ dường đó.

Nhưng Đường Thế Dân cũng hơi lo ngại.

Vì nếu tử đại Bảo tới đông đủ dĩ nhiên là bọn chúng sẽ kéo một đại đạo hùng mạnh gồm những cao thủ thượng thặng trên chốn giang hồ để đối phó với chàng và Đinh Hương.

Chưa rõ rồi đây cuộc diện sẽ như thế nào?

Ai thắng? Ai bại?

Mặc dù vậy, chàng vẫn tự tin nơi thanh Truy Hồn kiếm với kiếm pháp kỳ diệu của chàng có thể chống đỡ tất cả những cơn nguy khốn xảy tới cho chàng và Đinh Hương.

- o O o -